

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VI./2016
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 177/2016
populárny názov	Nerešpektovanie zákonnej lehoty na rozhodnutie o sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vzatí do väzby súdom vo vzťahu k zákonnosti ďalšieho trvania väzby
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	26.04.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Ústavný súd konštatuje, že z nijakého ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva, že nedodržaním lehoty piatich pracovných dní na rozhodnutie o sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vzatí do väzby podľa § 192 ods. 3 Trestného poriadku vzniká obligatórne povinnosť sťažnostného súdu prepustiť obvineného na slobodu. Takýto právny záver by za určitých okolností mohol byť vo vzťahu k obvinenému aj kontraproduktívny; rešpektovanie požiadavky prednostného a urýchleného rozhodovania súdov vo väzobných veciach by totiž nemalo ísť na úkor rešpektovania zásad spravodlivého súdneho procesu.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) a jeho uznesením z 19. septembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením z 27. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že voči sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie za zločin skrátenej dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 2 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona v súbehu so zločinom skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1 písm. c) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazaním na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona. Sťažovateľ bol 17. septembra 2015 zadržaný a následne prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove podal 18. septembra 2015 okresnému súdu návrh na vzatie sťažovateľa do väzby. Sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu po výsluchu sťažovateľa 19. septembra 2015 napadnutým uznesením vzala sťažovateľa do väzby a zároveň rozhodla o nenahradení jeho väzby písomným sľubom a neprijatí ponúkutej záruky ako náhrady za väzbu. Sťažovateľ bezprostredne po vyhlásení napadnutého uznesenia okresného súdu podal proti nemu sťažnosť, ktorú jeho obhajkyňa následne aj písomne odôvodnila. O

	<p>sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením z 27. októbra 2015 tak, že ju zamietol a zároveň nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijal ponuku matky sťažovateľa na nahradenie väzby peňažnou zárukou.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru postupom okresného súdu v konaní a jeho uznesením z 19. septembra 2015</p> <p>Návrh na vzatie sťažovateľa do väzby bol okresnému súdu predložený 18. septembra 2015. Dňa 19. septembra 2015 okresný súd vykonal výsluch sťažovateľa a rozhodol o jeho vzatí do väzby; napadnuté uznesenie o vzatí sťažovateľa do väzby bolo písomne vyhotovené 1. októbra 2015a vypravené 5. októbra 2015. Napadnuté uznesenie okresného súdu bolo sťažovateľovi, resp. jeho obhajkyni doručené 12. októbra 2015. Dňa 12. októbra 2015 okresný súd predložil spis na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa.</p> <p>Požiadavky vyplývajúce zo sťažovateľom označených ustanovení ústavy a dohovoru by teda v zásade nespĺňal taký postup okresného súdu, pri ktorom by lehota konania na jeho úrovni presahovala dobu jedného mesiaca, resp. by išlo o nečinnosť trvajúcu týždne, čo sa v danom prípade nestalo. Ústavný súd uzatvára, že dĺžka trvania konania na okresnom súde v počte 23 dní zodpovedá požiadavkám kladeným ústavným súdom na neodkladné alebo urýchlené rozhodovanie súdu o väzbe, a preto okresný súd svojím postupom a jeho uznesením z 19. septembra 2015 nemohol porušiť základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.</p> <p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru postupom krajského súdu v konaní a jeho uznesením z 27. októbra 2015 vo vzťahu k zákonnosti ďalšieho trvania väzby</p> <p>Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu súvisiacemu s rozhodovaním o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu o jeho vzatí do väzby sa ústavný súd sa v prvom rade zaoberal argumentáciou sťažovateľa, v zmysle ktorej je (sťažnostný) nadriadený súd povinný rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby v lehote piatich pracovných dní vyplývajúcej § 192 ods. 3 Trestného poriadku.</p> <p>Z prvej vety § 192 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že o sťažnosti podľa § 190 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o nevtatí obvineného do väzby rozhodne nadriadený súd na verejnom zasadnutí a o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí obvineného do väzby na neverejnom zasadnutí do piatich pracovných dní od predloženia veci na rozhodnutie.</p> <p>Krajský súd ako nadriadený súd teda pochybil, ak nerozhodol o sťažnosti sťažovateľa v lehote piatich kalendárnych dní odo dňa, keď mu vec bola predložená okresným súdom. Napriek tomuto pochybeniu krajského súdu podľa názoru ústavného súdu z materiálneho hľadiska k neprípustnému zásahu do základného práva na osobnú slobodu len samotným nedodrzaním zákonom ustanovenej lehoty dôjsť nemohlo. Tak okresný súd, ako aj krajský súd, ktoré rozhodovali o väzbe sťažovateľa v predmetnej trestnej veci, totiž podľa názoru ústavného súdu dostatočne popísali a vyhodnotili zistené skutočnosti nasvedčujúce tomu, že skutok, pre ktorý bolo proti sťažovateľovi začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, že ide o skutok, ktorý má znaky trestného činu, a existuje dôvodné podozrenie založené na konkrétnych okolnostiach, že tento skutok spáchal sťažovateľ, ako aj skutočnosti svedčiacie o dôvodnosti väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a ich závery nemožno považovať za arbitrárne.</p> <p>Pokiaľ ide o právne dôsledky nerešpektovania lehoty ustanovenej v § 192 ods. 3 Trestného poriadku pri rozhodovaní krajského súdu ako sťažnostného súdu o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu o jeho vzatí do väzby, ústavný súd konštatuje, že z nijakého ustanovenia Trestného poriadku nevyplýva, že nedodrzaním lehoty piatich pracovných dní na rozhodnutie o sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vzatí do väzby zaniká obligatórne povinnosť sťažnostného súdu prepustiť obvineného na slobodu. Právny záver, v zmysle ktorého by nerešpektovanie lehoty na rozhodnutie nadriadeného súdu uvedenej v § 192 ods. 3 Trestného poriadku malo viesť k obligatórnemu prepusteniu obvineného z väzby, by za určitých okolností</p>

	<p>mohol byť vo vzťahu k obvinenému aj kontraproduktívny; rešpektovanie požiadavky prednostného a urýchleného rozhodovania súdov vo väzobných veciach by totiž nemalo ísť na úkor rešpektovania zásad spravodlivého súdneho procesu. Podľa názoru ústavného súdu bola väzba sťažovateľa zákonná. Ústavný súd preto nemohol vyhovieť požiadavke sťažovateľa na vyslovenie porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru v súvislosti so (ne)zákonnosťou ďalšieho trvania väzby spôsobenej napadnutým postupom a napadnutým uznesením krajského súdu.</p> <p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy postupom krajského súdu v konaní a jeho uznesením z 27. októbra 2015 v súvislosti nedodržaním požiadavky na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe</p> <p>Napokon zostávalo ústavnému súdu posúdiť, či postup krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby zodpovedá požiadavke na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe.</p> <p>Vec bola krajskému súdu predložená na rozhodnutie 12. októbra 2015. Krajský súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodol 27. októbra 2015. Písomne bolo napadnuté uznesenie krajského súdu vyhotovené a vypravené 4. novembra 2015, obhajkyňa sťažovateľa bolo doručené 6. novembra 2015 a sťažovateľovi 9. novembra 2015. Konanie o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu o jeho vzatí do väzby na krajskom súde trvalo 27 dní. Povinnosťou krajského súdu bolo rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v lehote piatich pracovných dní od predloženia veci na rozhodnutie. Reálne sa tak stalo až v 11. pracovný deň od predloženia veci. Aj keď konanie pred krajským súdom ako celok nepresiahlo lehotu jedného mesiaca, nemožno aj po zohľadnení skutočnosti, že vo veci sťažovateľa (a ďalších obvinených) išlo o právne i skutkovo zložitú vec, opomenúť, že krajský súd rozhodol v tejto veci v lehote, ktorá je dvojnásobne dlhšia, než aká vyplýva z § 192 ods. 3 Trestného poriadku. Za uvedených okolností ústavný súd dospel k záveru, že postup krajského súdu vo veci sťažovateľa nerešpektoval požiadavku prednostného a urýchleného rozhodovania o väzbe vyplývajúcu z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky v časti týkajúcej sa nedodržania požiadavky na prednostné a urýchlené rozhodovanie o väzbe postupom Krajského súdu v Prešove v konaní porušené boli.</u></p> <p><u>2. Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 500 €.</u></p> <p><u>3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania.</u></p> <p><u>4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	Ústavný súd SR: II. ÚS 55/98, III. ÚS 255/03, III. ÚS 345/06, II. ÚS 353/06, III. ÚS 682/2014, III. ÚS 259/2015, IV. ÚS 541/2013, III. ÚS 101/2013, IV. ÚS 62/08, II. ÚS 161/09, II. ÚS 413/09, m. m. IV. ÚS 210/04
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	Konanie - rýchlosť Väzba - nahradenie väzby Rozhodnutie - zákonnosť Väzba - žiadosť o prepustenie

spisová značka	II. ÚS 185/2016
populárny názov	Prednostné a urýchlené rozhodovanie vo väzobných veciach a porušenie práva na osobnú slobodu
sudca spravodajca	Eudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález – Nález
dátum rozhodnutia	26.04.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o

	konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Ústavný súd poukazuje na to, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a práv obvineného, ktorá si po celý čas trvania vyžaduje súdnu kontrolu, preto skutočnosti ako zmena v obsadení súdu sudcami či nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na urýchlené rozhodnutie obzvlášť v prípadoch, akými je väzba, ktorá môže trvať len nevyhnutný čas.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením zo 4. novembra 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 17. augusta 2015 sťažovateľ podal okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol po 59 dňoch, keď uznesením z 15. októbra 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) jeho žiadosť zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť. Okresný súd následne 3. novembra 2015 predložil vec na prerokovanie krajskému súdu, ktorý 4. novembra 2015, teda po 79 dňoch, sťažnosť sťažovateľa napadnutým rozhodnutím zamietol. Podľa sťažovateľa krajský súd napadnutým rozhodnutím pochybil a domnieva sa, že krajský súd ho mal z väzby prepustiť podobne, ako to urobil aj v inej trestnej veci, v ktorej krajský súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a obvineného prepustil z väzby na slobodu z dôvodu, že súd prvého stupňa nerozhodoval o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby neodkladne a urýchlene.
z odôvodnenia	1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní Z doručeného spisu okresného súdu vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Komárno podal 7. augusta 2015 na okresnom súde obžalobu. Dňa 17. augusta 2015 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj návrh na nahradenie väzby jeho písomným sľubom z 11. augusta 2015. Pôvodne zákonný sudca sa k 31. augustu 2015 vzdal funkcie sudcu a trestná vec bola 2. septembra 2015 náhodným výberom pridelená inému sudcovi, ktorý v ten deň spis dostal aj fyzicky. Následne 7. septembra 2015 okresný súd určil termín neverejného zasadnutia na 15. október 2015. Dňa 15. októbra 2015 sa uskutočnilo neverejné zasadnutie, na ktorom okresný súd rozhodoval o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj o jeho návrhu na nahradenie väzby jeho písomným sľubom, pričom rozhodol tak, že obvineného podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku ponechal vo väzbe, podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal jeho písomný sľub. Uznesenie okresného súdu z 15. októbra 2015 bolo 27. októbra 2015 doručené sťažovateľovi, obhajcovi a prokurátorovi 23. októbra 2015. Dňa 3. novembra 2015 okresný súd spis predložil krajskému súdu. Krajský súd 4. novembra 2015 na neverejnom zasadnutí napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol. Napadnuté uznesenie bolo 9. novembra 2015 doručené sťažovateľovi a 12. novembra 2015 obhajcom a prokurátorovi. Dňa 11. novembra 2015 bol spis vrátený okresnému súdu. Podľa vyjadrenia predsedu okresného súdu konal okresný súd s poukazom na objektívne prekážky na strane súdu, zmenu v obsadení súdu sudcami a mimoriadnu zaťaženosť sudcov okresného súdu v rozhodnom období primerane rýchlo. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a práv obvineného, ktorá si po celý čas trvania vyžaduje súdnu kontrolu, preto skutočnosti ako zmena v obsadení súdu sudcami či nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, nemôžu byť

dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na urýchlené rozhodnutie obzvlášť v prípadoch, akými je väzba, ktorá môže trvať len nevyhnutný čas.

Keďže z celkovej doby rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu krajský súd rozhodoval vo veci iba deväť dní, zodpovednosť za celkovú dĺžku konania vo väzobnej veci sťažovateľa bolo potrebné pripísať len na vrub okresnému súdu.

S poukazom na už uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu nezodpovedá požiadavkám na prednostné a urýchlené rozhodovanie vo väzobných veciach, tak ako vyplývajú z Trestného poriadku, stabilizovanej judikatúry ESLP a konštantnej judikatúry ústavného súdu.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tos 115/2015 a jeho napadnutým rozhodnutím

2.1 V súvislosti s namietaným porušením čl. 5 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ v sťažnosti nešpecifikoval, ktorým v označenom článku spôsobom malo dôjsť k porušeniu jeho práva na osobnú slobodu. Keďže označený článok dohovoru taxatívnym spôsobom vymedzuje dôvody pozbavenia osobnej slobody a sťažnosťou napadnutý postup okresného súdu sa týka ďalšieho trvania väzby sťažovateľa, pričom dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je *ratione materiae* najmä súčasťou čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, ústavný súd nevyhovel tejto časti sťažnosti.

2.2 Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozhodnutím ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej ochrana základných práv a slobôd v súvislosti s rozhodovaním o osobnej slobode fyzickej osoby spadá *ratione materiae* pod čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru, ktoré obsahujú základné hmotné a tiež procesné atribúty osobnej slobody vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na súdnu ochranu. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel.

2.3 Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozhodnutím. Zo spisovej dokumentácie predloženej okresným súdom, ako aj z vyjadrenia okresného súdu a krajského súdu ústavný súd zistil, že celé konanie na krajskom súde trvalo 9 dní. Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd vykonal všetky úkony súvisiace s rozhodovaním o označenej sťažnosti sťažovateľa v primeranej a z ústavného hľadiska akceptovateľnej lehote, a preto dospel k záveru, že krajský súd svojím postupom pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa nemohol porušiť jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že krajský súd pochybil, keď nerozhodol obdobne ako v inej trestnej veci, ústavný súd zistil, že sťažovateľ svoju sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 15. októbra 2015 žiadnym spôsobom neodôvodnil. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že všeobecný súd posudzuje každú vec individuálne, a to, že nerozhodne v súlade s predstavou sťažovateľa, ktorú sťažovateľ súdu ani nepredložil, sama osebe ešte neznamená porušenie základných práv sťažovateľa.

Ústavný súd v tejto súvislosti tiež konštatuje, že dôvodom na prepustenie obvineného z väzby možno považovať takú situáciu, keď sa v trestnej veci riešenej väzobne nekoná zo strany orgánov činných v trestnom konaní s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. To znamená, že dôvodom na prepustenie z väzby sú prietahy v konaní vo veci samej. Výnimkou z tohto pravidla sú najmä tie prípady, keď priamo zo zákona vyplýva lehota, v ktorej má byť o väzbe rozhodnuté. Ústavný súd preto nevyhovel ani tejto časti sťažovateľovej sťažnosti.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:

1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

	<u>základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní v súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchlenosti rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 17. augusta 2015 porušené boli.</u> <u>2. Sťažovateľovi priznal úhradu trov právneho zastúpenia.</u> <u>3. Sťažnosti sťažovateľa vo zvyšnej časti nevyhoveli.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd SR: m. m. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, m. m. III. ÚS 227/03, IV. ÚS 152/09, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06, III. ÚS 135/04, III. ÚS 277/07, II. ÚS 131/08 EŠLP: Bezichieri z roku 1989, A-164, bod 21, Neumeister z roku 1968, A-8, bod 24 a Sanchez-Reisse z roku 1986, A-107, bod 55, Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. 11. 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2000, body 33 – 36
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prieťahy v konaní práva a slobody – základné ľudské práva a slobody - právo na osobnú slobodu väzba - v konaní pred súdom

spisová značka	II. ÚS 218/2016
populárny názov	Obnova konania pred ústavným súdom
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	Konanie o obnove konania pred ústavným súdom
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	11.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	<p>Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 23. mája 2014 doručený návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha povolenia obnovy konania vedeného ústavným súdom, v ktorom ako sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) z 21. marca 2006, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) zo 6. septembra 2007 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 7. apríla 2009.</p> <p>V predmetnom konaní rozhodol ústavný súd uznesením zo 17. septembra 2009 tak, že sťažnosť navrhovateľa odmietol. Sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu z 21. marca 2006 a napadnutým rozsudkom krajského súdu zo 6. septembra 2007 odmietol ako podanú oneskorene.</p> <p>Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu zo 7. apríla 2009 ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>Navrhovateľ následne podal proti Slovenskej republike sťažnosť Európskemu súdu pre ľudské práva (ďalej aj „EŠLP“), o ktorej EŠLP rozhodol rozsudkom tak, že vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k právu navrhovateľa na prístup k súdu.</p> <p>Ústavný súd po predbežnom prerokovaní uznesením sp. zn. II. ÚS 218/2016 zo 16. marca 2016 návrh prijal na ďalšie konanie.</p>
z odôvodnenia	Pre posúdenie opodstatnenosti návrhu na obnovu konania ústavný súd vychádzal predovšetkým z odôvodnenia rozsudku EŠLP z 11. 2. 2014, ktorý posudzoval námietky navrhovateľa. Ústavný súd považoval za podstatnú tú časť odôvodnenia, v ktorej EŠLP analyzuje judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa vzájomného vzťahu sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a dovolania podľa Občianskeho súdneho poriadku, ako aj zachovania lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Z rozsudku EŠLP je zrejmé, že EŠLP neakceptoval tú prax ústavného súdu, uplatnenú aj v navrhovateľovej veci, podľa

	<p>ktorej v prípade odmietnutia dovolania najvyšším súdom z dôvodu neprípustnosti, ústavný súd nepreskúmava právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, predchádzajúce rozhodnutiu dovolacieho súdu, z dôvodu uplynutia lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na to, že podanie neprípustného dovolania nepovažoval za účinný prostriedok nápravy.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky na obnovu konania, a preto rozhodol tak, že:</p> <p><u>1. Obnovu konania vo veci navrhovateľa vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 296/09 povolil.</u></p> <p><u>2. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 296/09 zo 17. septembra 2009 zrušil a vec vrátil Ústavnému súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>3. Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky je povinná uhradiť navrhovateľovi trovy konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 229/2016
populárny názov	Preskúmanie zákonnosti rozhodnutí Finančného riaditeľstva SR v rámci správneho súdnictva
sudca spravodajca	Eudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.03.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2
analytická právna veta	V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní a jeho rozsudkom z 29. januára 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).
	Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Daňový úrad Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „daňový úrad“) dodatočnými platobnými výmery vyrubil sťažovateľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia II. štvrťrok 2010, III. štvrťrok 2010 a IV. štvrťrok 2010.
	Proti dodatočným platobným výmerom daňového úradu podal sťažovateľ odvolania, o ktorých rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) tak, že tieto dodatočné platobné výmery potvrdilo.

	<p>Proti rozhodnutiam finančného riaditeľstva podal sťažovateľ Krajskému súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) žalobu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti týchto rozhodnutí.</p> <p>O žalobe rozhodol krajský súd rozsudkom zo 4. decembra 2012 tak, že ju zamietol.</p> <p>Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 29. januára 2014 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Sťažovateľ nesúhlasí s právnym záverom konajúcich súdov a tiež daňových orgánov o tom, že nespĺnil podmienky pre priznanie práva na odpočet dane z pridanej hodnoty. Sťažovateľ namieta, že daňové orgány nesprávne zistili skutkový stav; nevykonali dôkazy v jeho prospech, resp. tieto dôkazy nezohľadnili; výsluchy konateľov dodávateľských obchodných spoločností vykonali v rozpore so zákonom č. 511/1992 Zb.; nevykonali prvostupňové daňové konanie, čo je vada, ktorá má vplyv na zákonnosť rozhodnutia.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje tým, že najvyšší súd v spojení s krajským súdom tieto pochybenia daňových orgánov nenapravil.</p> <p>K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu</p> <p>Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu z 29. januára 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu zo 4. decembra 2012 je zrejmé, že tieto súdy preskúmali administratívny spis a poukázali na to, že daňové orgány vyhodnotili všetky dôkazy, ktoré predložil sťažovateľ a ktorými preukazoval, že mu vzniklo právo na odpočet dane z pridanej hodnoty. V odôvodnení svojho rozsudku najvyšší súd poukázal na konkrétne výhrady, ktoré mali daňové orgány voči týmto dôkazom, a taktiež na ďalšie skutočnosti, ktoré spochybňovali tvrdenie sťažovateľa, že sa uskutočnilo zdaniateľné plnenie – dodanie motorových vozidiel, preto neobstojí jeho námietka, že daňové orgány nevykonali, prípadne nezohľadnili dôkazy v jeho prospech. Konajúce súdy sa vysporiadali s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa výsluchu konateľov dodávateľských obchodných spoločností, pričom poukázali na možnosť daňových orgánov postupovať podľa § 7 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., ktorý sa týka výsluchu svedkov, a podľa § 27 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., ktorý upravuje predvolanie osoby, ktorej osobná účasť v daňovom konaní je nevyhnutná. Najvyšší súd považoval za rozhodujúce, že sťažovateľ mal možnosť oboznámiť sa s obsahom výpovedí oboch konateľov a mal príležitosť vyjadriť sa k skutočnostiam, ktoré títo konatelia uviedli. Najvyšší súd a aj krajský súd sa vysporiadali s námietkou sťažovateľa o tom, že nebolo vykonané prvostupňové daňové konanie, pričom dospel k záveru, že daňové orgány postupovali v súlade s § 15 ods. 16 zákona č. 511/1992 Zb.</p> <p>Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu v spojení s právnymi závermi krajského súdu nie sú nelogické alebo vnútorne rozporné, rešpektujú zmysel a účel uvedených ustanovení zákona o DPH a zákona č. 511/1992 Zb. a ako celok nie sú arbitrárne, a preto sú ústavne akceptovateľné.</p> <p>Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z 29. januára 2014.</p> <p>K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu</p> <p>Pokiaľ sťažovateľ namieta, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zastáva v zhode s Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) názor, že označený článok dohovoru nie je vo veci sťažovateľa aplikovateľný, nakoľko garantuje spravodlivý proces pri rozhodovaní súdu o „občianskych právach a záväzkoch“ alebo o oprávnenosti „akéhokoľvek trestného obvinenia“. ESLP dospel k záveru, že daňové spory sa vymykajú z oblasti občianskych práv a záväzkov, a teda nespádajú do pôsobnosti čl. 6 dohovoru, a to napriek finančným dôsledkom na situáciu daňových subjektov.</p>

	<p>Ústavný súd v nadväznosti na právne názory EŠLP uvádza, že daňové právo je jedným zo základných odvetví verejného práva a dane predstavujú prejav výsady štátu požadovať od povinných subjektov ich platenie s cieľom získať zdroje na svoju existenciu a plnenie svojich úloh a funkcií. Aj preto rozhodovanie o daňových právach nemožno subsumovať pod rozhodovanie o občianskych právach a záväzkoch.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 596/2012, IV. ÚS 585/2014, m. m. I. ÚS 241/07, II. ÚS 175/2016</p> <p>EŠLP: Ferrazzini proti Taliansku, rozsudok EŠLP z 12. 7. 2001</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v systéme územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov zákon č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na súdnu ochranu práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prieskum zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy správne súdnictvo - rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na spravodlivý proces práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na rovnosť účastníkov v konaní arbitrážnosť rovnosť, rovnoprávnosť - rovnosť účastníkov súdneho konania daň - dodatočný platobný výmer daň - z pridanej hodnoty daň - dokazovanie v daňovom konaní daň - daňové konanie daň - odpočet dane</p>

spisová značka	II. ÚS 241/2016
populárny názov	Námietky proti preventívnej väzbe
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.03.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5</p>
analytická právna veta	<p>Zmyslom tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je zaistiť osobu obvineného, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, pre ktorý je stíhaný, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Ústavný súd v tejto súvislosti s prihliadnutím na štádium, v ktorom sa predmetná trestná vec aktuálne nachádza (prípravne konanie), pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe zákon nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby, a teda postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak nebude vzatý do väzby.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa</p>

	<p>čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Brezno z 5. januára 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. januára 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).</p> <p>Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru v Podbrezovej zo 4. januára 2016 poverený policajt začal trestné stíhanie a súčasne vzniesol voči sťažovateľovi obvinenie za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona. Prokurátor Okresnej prokuratúry Brezno podal Okresnému súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) 5. januára 2016 návrh na vzatie sťažovateľa do väzby. Okresný súd napadnutým uznesením vzal sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Väzba začala plynúť od 4. januára 2016. Súčasne nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediáčného úradníka. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal sťažnosť. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť zamietol a väzbu nenahradil prevzatím záruky dôveryhodnou osobou, prijatím jeho písomného sľubu ani prijatím ponúkutej peňažnej záruky.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutia za neudržateľné, nepreskúmateľné, arbitrárne a len formálne odôvodnené. Podľa tvrdenia sťažovateľa pri rozhodovaní o väzbe nebol náležite zistený skutkový stav vecí, vyhodnotené všetky vykonané dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a neexistoval žiaden väzobný dôvod. Okresný súd aj krajský súd sa rovnako nedostatočne vysporiadali aj s navrhovanými inštitútmi nahrádzajúcimi väzbu, pričom ich odmietli bez zrozumiteľného vysvetlenia.</p> <p>1. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, nie je daná právomoc ústavného súdu. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bola totiž prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu k okresnému súdu mal krajský súd v rámci tohto opravného konania. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 5. januára 2016, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.</p> <p>2. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd uvádza:</p> <p>V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd považoval potrebné poukázať na vzťah čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy týkajúceho sa špecificky základného práva na osobnú slobodu k čl. 46 ods. 1 ústavy. Z obsahu čl. 17 ústavy vyplýva, že tento vo svojich ustanoveniach zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Obdobne vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že konania všeobecných súdov, v rámci ktorých sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to predpokladá označený článok dohovoru. Vzhľadom na skutočnosť, že ochrana práv a slobôd súvisiaca s rozhodovaním všeobecných súdov o zákonnosti väzby, resp. jej ďalšieho trvania spadá pod ochranu garantovanú prostredníctvom čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru, ktoré obsahujú základné hmotné a tiež procesné atribúty osobnej slobody vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, ústavný súd odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa</p>

	<p>čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.</p> <p>Ústavný súd následne pristúpil k preskúmaniu sťažnosti sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.</p> <p>V prípadoch namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu uvádza, že síce musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti, ktorý stojí mimo sústavy všeobecných súdov, je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie.</p> <p>Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v čase rozhodovania o vzatí sťažovateľa do väzby existovalo uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt a ktoré spĺňalo náležitosti podľa § 206 ods. 3 Trestného poriadku. Dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu sťažovateľom bola z uznesenia o vznesení obvinenia zrejmá, čo pri existencii skutkových záverov a väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku opodstatňovalo postup krajského súdu, v rámci ktorého konal a rozhodol o zákonnosti väzby sťažovateľa. Z napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s uznesením okresného súdu) vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zmyslom tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je zaistiť osobu obvineného, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, pre ktorý je stíhaný, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. Ústavný súd v tejto súvislosti s prihliadnutím na štádium, v ktorom sa predmetná trestná vec aktuálne nachádza (prípravne konanie), pripomína, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak nebude vzatý do väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby. Krajský súd túto hrozbu vyvodil zo správania sťažovateľa, ktorý sa mal v najmenej dvoch prípadoch dopustiť fyzických útokov voči poškodenej, ktorú aj fyzicky napadol a vyhrážal sa jej spôsobením ťažkej ujmy.</p> <p>Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa, že sa krajský súd nedostatočne vysporiadal aj s navrhovanými inštitútmi nahrádzajúcimi väzbu, pričom ich odmietol bez zrozumiteľného vysvetlenia, ústavný súd uvádza, že krajský súd odôvodnil neprijatie týchto záruk síce stručne, no jeho odôvodnenie je potrebné vnímať v kontexte celého odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, v rámci ktorého krajský súd poukázal na skutočnosti odôvodňujúce vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.</p> <p>Napadnuté uznesenie krajského súdu nie je možné podľa názoru ústavného súdu kvalifikovať ako neudržateľné, nepreskúmateľné či arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označenými základnými právami podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a právom podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 236/07, II. ÚS 523/2014, III. ÚS 135/04, I. ÚS 124/08, IV. ÚS 71/2012, II. ÚS 15/05, III. ÚS 108/06, I. ÚS 165/02, IV. ÚS 83/03, III. ÚS 48/00, II. ÚS 466/2013, II. ÚS 55/98, II. ÚS 76/02, III. ÚS 271/07, II. ÚS 465/2011</p> <p>EŠLP: rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva de Wilde et al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, bod 65, bod 67, bod 71 – bod 77, Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	
<p>klúčové slová</p>	<p>Väzba - väzba v prípravnom konaní Väzba - dôvody väzby Väzba - nahradenie väzby</p>

	Rozhodnutie - odôvodnenie Rozhodnutie - nepreskúmateľnosť práva a slobody – základné ľudské práva a slobody - právo na osobnú slobodu práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na súdnu ochranu arbitrážnosť väzba - vzatie do väzby
--	--

spisová značka	II. ÚS 253/2016
populárny názov	Aktívna legitimácia subjektov na podanie kandidátnej listiny pre voľby do národnej rady
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.03.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 74 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 21 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 21 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 1 Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhlášok ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 25 Ústava Slovenskej republiky čl. 29 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 30 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 30 ods. 4
analytická právna veta	Pokiaľ orgány verejnej moci nezaregistrovali sťažovateľa ako kandidáta pre voľby do národnej rady v marci 2016 z dôvodu, že nie je aktívne legitimovaným subjektom na podanie kandidačnej listiny v zmysle zákona o voľbách, rozhodli tak v súlade so zákonom o voľbách i ústavou. Rovnako uznesenie najvyššieho súdu o zastavení konania a výklad a aplikácia § 250za OSP zo strany najvyššieho súdu sú vzhľadom na skutkový a právny stav v sťažovateľovej veci ústavne bezchybné.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 30 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 21 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 25 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) uznesením Štátnej komisie pre voľby a kontrolu financovania politických strán (ďalej len „komisia“) z 9. decembra 2015 (ďalej aj „uznesenie komisie“), uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 22. decembra 2015 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) a listom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) zo 6. novembra 2015 (ďalej aj „list ministerstva“), ako aj porušenia jeho základného práva podľa čl. 30 ods. 3 ústavy, základného práva podľa čl. 21 listiny a porušenia čl. 12 ods. 1 a čl. 74 ústavy uskutočnením volieb do Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) dňa 5. marca 2016, ako aj vo veci návrhu na vyslovenie nesúladu zákona č. 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o voľbách“) s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že ministerstvo listom odpovedalo sťažovateľovi na jeho žiadosť o registráciu jeho osoby ako kandidáta pre voľby do národnej rady uskutočnené dňa 5. marca 2016, v ktorom uviedlo, že subjektmi oprávnenými podať kandidátnu listinu do volieb do národnej rady sú politické strany alebo politické hnutia a koalície politických strán a konštatovalo, že sťažovateľ ako fyzická osoba nepatrí medzi aktívne legitimované subjekty na podanie kandidátnej listiny pre voľby do národnej rady.

	<p>Následne komisia na svojom zasadnutí prijala uznesenie v nadväznosti na podanie sťažovateľa (v ktorom sa sťažovateľ domáhal zaregistrovania jeho osoby ako kandidáta pre voľby do národnej rady uskutočnené 5. marca 2016), v ktorom konštatovala, že kandidátnu listinu podal subjekt, ktorý nie je v zmysle § 50 ods. 1 a 2 zákona o voľbách oprávnený podať kandidátnu listinu pre voľby do národnej rady, a preto v sťažovateľovom prípade nejde o kandidátnu listinu.</p> <p>Nakoniec najvyšší súd uznesením zastavil konanie o návrhu sťažovateľa na vydanie rozhodnutia o zaregistrovaní kandidátnej listiny sťažovateľa pre voľby do národnej rady uskutočnené dňa 5. marca 2016, v ktorom uviedol, že právomoc rozhodnúť o podanom návrhu nie je v zmysle § 250za Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) daná, keďže návrh sťažovateľa sa netýka kandidátnej listiny podľa § 50 zákona o voľbách, keďže kandidátnu listinu nepodala politická strana, politické hnutie alebo koalícia politických strán a hnutí a zároveň najvyšší súd doplnil, že sťažovateľ nie je ani aktívne legitimovanou osobou podľa § 250za OSP na podanie návrhu vo veciach registrácie kandidátnych listín.</p> <p>Podľa sťažovateľa orgány verejnej moci ho tým, že mu neumožnili kandidovať vo voľbách do národnej rady v marci 2016, hlboko ponížili a zasiahli do jeho ľudskej dôstojnosti.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K namietanému porušeniu ústavných práv sťažovateľa uznesením komisie, uznesením najvyššieho súdu, listom ministerstva a uskutočnením volieb do národnej rady 5. marca 2016</p> <p>Sťažovateľove námietky smerujú proti priebehu a procesu registrácie sťažovateľa ako kandidáta pre voľby do národnej rady uskutočnené dňa 5. marca 2016, ako aj proti samotným voľbám.</p> <p>Keďže sťažovateľ nebol kandidátom vo voľbách a podal proti uzneseniu najvyššieho súdu aj proti uskutočneniu volieb do národnej rady (z dôvodu, že sa ich nebude môcť zúčastniť) sťažnosť pred konaním volieb dňa 5. marca 2016, nemôže byť jeho sťažnosť posudzovaná ako sťažnosť volebná podľa čl. 129 ods. 2 ústavy v spojení s § 59 a nasl. zákona o ústavnom súde, ale musí byť ústavným súdom posudzovaná ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy.</p> <p>To zároveň znamená, že nie je možné preskúmať zákonnosť a ústavnosť samotného priebehu volieb do národnej rady uskutočnených dňa 5. marca 2016, keďže na podanie takejto sťažnosti nie je sťažovateľ aktívne legitimovaný podľa § 59 a nasl. zákona o ústavnom súde a ústavný súd neposudzuje zákonnosť a ústavnosť volieb prostredníctvom ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ústavy. V tejto časti preto sťažnosť sťažovateľa odmieta ako podanú zjavne neoprávnenou osobou a pre nedostatok právomoci ústavného súdu.</p> <p>K samotnému postupu orgánov verejnej moci (nezaregistrovaníu sťažovateľa ako kandidáta pre voľby do národnej rady), proti ktorým sťažnosť smeruje (komisia, ministerstvo, najvyšší súd), ústavný súd konštatoval, že postup týchto orgánov verejnej moci bol súladný so zákonom o voľbách a s ústavou, listinou i paktom. Pokiaľ orgány verejnej moci nezaregistrovali sťažovateľa ako kandidáta pre voľby do národnej rady v marci 2016 z dôvodu, že nie je aktívne legitimovaný subjektom na podanie kandidačnej listiny v zmysle zákona o voľbách, rozhodli tak v súlade so zákonom o voľbách i ústavou. Rovnako uznesenie najvyššieho súdu o zastavení konania z dôvodov už uvedených a výklad a aplikácia § 250za OSP zo strany najvyššieho súdu sú vzhľadom na skutkový a právny stav v sťažovateľovej veci ústavne bezchybné.</p> <p>Ústavný súd vzhľadom na uvedené odmietol sťažnosť v časti namietaného porušenia ústavných práv sťažovateľa uznesením komisie, uznesením najvyššieho súdu a listom ministerstva ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>K návrhu na vyslovenie nesúladu zákona o voľbách s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ sa sťažovateľ domáhal v rámci petitu sťažnosti podanej v súlade s čl. 127 ústavy aj vyslovenia nesúladu zákona o voľbách s čl. 12 ods. 1, čl. 29 ods. 4, čl. 30 ods. 3 a 4 a čl. 74 ústavy a s čl. 21 listiny, nejde o návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov, pretože sťažovateľ ako fyzická osoba nepatrí do okruhu osôb oprávnených na podanie takého návrhu podľa čl. 130 ods. 1 ústavy a § 18 ods. 1 písm. a) až g) zákona o ústavnom súde. Rovnako ústavný súd nie je oprávnený v rámci konania o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb rozhodovať o súlade</p>

	<p>právných predpisov.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť v časti smerujúcej k vysloveniu nesúlady zákona o voľbách s vyššie uvedenými článkami ústavy a listiny ako návrh podaný zjavne neoprávnenou osobou v spojení s nedostatkom právomoci senátu ústavného súdu na prerokovanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 483/2015, II. ÚS 66/01, II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07, I. ÚS 414/2010, IV. ÚS 11/04, IV. ÚS 199/07, III. ÚS 262/04
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, § 250za zákon č. 180/2014 Z. z. o podmienkach výkonu volebného práva
klúčové slová	volebný systém - pomerného zastúpenia politické strany a hnutia voľby - do Národnej rady Slovenskej republiky kandidát súlad - sťažnosťou namietaný rozpor zákona s ústavným zákonom

spisová značka	II. ÚS 299/2016
populárny názov	Odvolaie súdneho exekútora proti výroku rozhodnutia o náhrade trov konania
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.04.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	<p>Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) z 23. júla 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).</p> <p>Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako súdny exekútor vykonával exekúciu na vymozenie pohľadávky oprávneného proti povinnému. Po zistení nemajetnosti povinného uznesením okresného súdu z 23. júla 2013 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená. Zároveň sa rozhodlo tak, že sa sťažovateľovi náhrada trov exekúcie nepriznáva. Ďalším uznesením okresného súdu z 12. júna 2014 bolo odvolanie sťažovateľa proti predchádzajúcemu uzneseniu okresného súdu odmietnuté.</p>
z odôvodnenia	<p>Z uznesenia okresného súdu z 12. júna 2014 vyplýva, že ním bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 23. júla 2013 vo výroku o trovách exekúcie.</p> <p>Označené práva sťažovateľa mali byť porušené tým, že jeho odvolanie bolo odmietnuté, hoci sa rozhodovalo o jeho právach, čo z hľadiska materiálnej ochrany zákonnosti, ako aj práv a oprávnených záujmov nebolo prípustné.</p> <p>Z pohľadu ústavného súdu treba najprv konštatovať, že o odvolaní sťažovateľa podanom proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu rozhodol sudca okresného súdu, ktorý dospel k záveru, podľa ktorého sťažovateľ nebol osobou oprávnenou podať odvolanie, a preto toto odvolanie odmietol.</p> <p>Sťažovateľ v podanej sťažnosti konkrétnejšie nepolemizuje s rozhodujúcim záverom sudcu okresného súdu, podľa ktorého ho nebolo možné považovať za osobu oprávnenú podať odvolanie. Rovnako absentuje akákoľvek prípadná protiargumentácia sťažovateľa proti tomu záveru, podľa ktorého funkčná príslušnosť na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa nepatrila krajskému súdu, ale okresnému súdu, hoci tento právny názor vlastne znamená, že sudca okresného</p>

	<p>súdu sa považoval za funkčne príslušného konať a rozhodnúť o odvolaní proti uzneseniu vydanému taktiež okresným súdom v osobe vyššieho súdneho úradníka.</p> <p>Za uvedeného stavu možno konštatovať, že sťažovateľ vytyka okresnému súdu to, že jeho odvolanie smerujúce proti výroku o náhrade trov konania nebolo preskúmané meritórne, pretože bolo odmietnuté z dôvodu nedostatku oprávnenia sťažovateľa odvolanie podať. Sťažovateľ nijako nenamietal v podanej sťažnosti funkčnú príslušnosť okresného súdu rozhodnúť o jeho odvolaní. Nespochybnil teda, že rozhodnutie sudcu okresného súdu bolo odvolacím rozhodnutím vydaným v rámci odvolacieho konania.</p> <p>Čo sa týka samotných záverov okresného súdu ústavný súd ich nepovažuje za arbitrárne a postup okresného súdu nemožno vyhodnotiť ako porušenie ústavných práv sťažovateľa z týchto dôvodov:</p> <p>Z príloh priložených k sťažnosti vyplýva, že exekučné konanie bolo začaté vydaním poverenia okresným súdom 7. decembra 1999 sťažovateľovi ako súdному exekútorovi.</p> <p>Rovnako je dané, že podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku platného a účinného v čase vydania poverenia (platného účinného až do 31. 1. 2002) „účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný“. Novelou § 37 ods. 1 Exekučného poriadku zákonom č. 32/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „novela“), bol tento odsek doplnený o právnu normu v znení: „Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.“ Zároveň však novela v § 235 Exekučného poriadku upravila nový odsek 2, ktorý znel: „Exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov.“ Novela nadobudla účinnosť 1. februára 2002.</p> <p>Z uvedeného pohľadu možno uzavrieť, že závery okresného súdu o sťažovateľovi ako o osobe neoprávnenej na podanie odvolania sú udržateľné a takýto výklad sa neprieči textu a duchu zákona.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, § 235 ods. 2</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>účastník konania exekúcia - trovy exekúcie exekúcia - exekútor</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.